

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Virtuosen

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167180223056/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

forjøre. Jeg vil vette, at Sin Guds unter min Bestierelse skal bidden tre Aar det herlige und fordelhaftigste in hele Taanemort være. Deres Besundhed! (brister).

Dr. v. Bergen. Tausend Dank! ja ich glaube es noch; aber wo soll man Geld nehmen von vor das erste? Wir behaupten viel Geld zu unsern Einrichtungen, denn seine Remedien sind viel gewalttham.

Spazier. Laß mich tun für Penge sorge. Deswegen er jeg even til Staden kommen; denn De vet jo, at Sin Nabo, den rige Proprietær Erdmann, han vil Dem gjerne Penge laane, denn han ser vel, at vi dem in korte Tid igjen betale kan. Und hoat mine Remedien betræffer, saa maa De gewaltsom være, wenn deraf noget godt komme skal. Erer De ikke, at det af mig slogt handlet var, at jeg tod alle Deres Heite dookaa und brænde Staden af, als den lille brune Hø! blef krank? havde jeg ikke det gjort. De havde wahrhaftig aldrig in Berden kunter have en hund Lest paa Deres Stald mere. Nej, ich er en klog und redelig Mand.

Dr. v. Bergen. Ja, ich glaube das gjerne. Aber es kostet uns doch groß Geld.

Spazier. Richtig, aber det skal vi nok indhole igjen. Soaledes maa man bisweilen — maa man — maa man — hvar kalder man bisweilen paa Dant? *

Dr. v. Bergen. Ej, spræken Sie tun Deutsch. Ich verstehe Sie recht wohl.

Spazier. Nej, Gud behüte mig! det tør jeg ikke. Det woger jeg ikke for Sine Frue; denn hun har mig sagt, at hun mig aldrig lide stude, saa mange Tjeneser jeg og Dem und Deres Guds lilede, wenn jeg ikke vilde Dant tale. Jeg maa mig vel efter heudes Luner richte, konnen gant det ikke got. Wenn det ikke var, jo daltte jeg min Moderfprog, denn jeg kan den daniske Sprog ikke lide; den er en garntig Sprog, ret en garntig, abscheulich Sprog.

Dr. v. Bergen. Ja dervin haben sie Recht. Spræchten sie nicht Dänisch, jo woltte meine Weib Sie niemals zulassen

zu kriegen keine Tochter. Sie hat so darausien etwas gegen Sie.

Spazier. Det har jeg — wahrgenommen — observedt. Denk enjant, hun slog mig nstlig for at ægte mig med Deres Husholbetinn. Aber jeg betakkebe mig for en saadan Frøpans Ansig. Hun ser ja ut som — wahrhaftig, som en Hæd-Amme.

Dr. v. Bergen. Hæd-Amme — Hæd-Amme — was soll das lagen?

Spazier. Jh — en Hæd-Amme — forstoor De det ikke? — det er en Fruentimmer, som — som — som hjælper Fruerne ved deres Wocheneng.

Dr. v. Bergen. Ha! ha! ha! Nun verstehe ich Sie. Eine Erdenmutter wolte Sie sagen. Eine Erdenmutter. Ha! ha! ha! Neben Deutsch. Das gehet besser. Ha! ha! ha! Jo, sie seht in Wahrheit aus als ein Erdenmutter. Nein, Hr. Spazier! Sie soll sein mein Schwiegerochu; Sie soll haben meine Juliane; das habe ich gelobt, und ich will halten Wort. Ich soll mein Weib nothzuchtigen zu konsentieren.

Spazier. Ich daltte Hr. Schwiegervatter! Saa meget storre Tillit kan De sette i mig, at jeg Deres Guds godt forvatter. Und ich er gewis en redelig Mand. Aber De vil af disse Protokoller und Dokumenter se, at vi kruger store Forandringer at gjøre, for end vi de Sager i nogen Orden kan bringe. Det er fornødigst, at vi endnu nogle gewaltthamme Mittel er bruger; und siden vi nu snakker derover, saa maa jeg Dem sige . . .

Anden Scene.

De farrige Tøraf.

Dr. v. Bergen. Hvad er det? — der har vi jo Fortvæltoren, hvad vil Han her i Høen, min gode Tøraf? Han skalde blive hjemme, naar Inspektoren er her.

*) Enakter ganske ordentlig, naar han taler en Dant, men ellers meget langsomt.